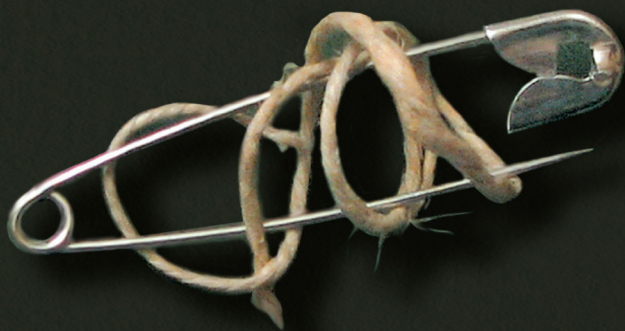

Αντώνης Σαμαράκης

Η ΚΟΝΤΡΑ

Δ Ι Η Γ Η Μ Α Τ Α

ΤΙΤΛΟΣ ΒΙΒΛΙΟΥ: **Η κόντρα**
ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Αντώνης Σαμαράκης
ΘΕΩΡΗΣΗ ΚΕΙΜΕΝΟΥ: Χρυσούλα Τσιρούκη
ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΣΗ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ: Γιάννης Μπουτέας
ΓΡΑΦΙΣΤΙΚΗ ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ: Χρυσούλα Μπουκουβάλα
ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΗ ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ: Ραλλού Ρουχωτά

© Ελένη Σαμαράκη, 2014
© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2014

Πρώτη έκδοση: Εκδόσεις Γ. Κ. Ελευθερουδάκης Α.Ε., 1992
Δέκατη όγδοη έκδοση: ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Σεπτέμβριος 2014

ISBN 978-618-01-0626-8

Τυπώθηκε στην Ευρωπαϊκή Ένωση, σε χαρτί ελεύθερο χημικών ουσιών, προερχόμενο αποκλειστικά και μόνο από δάση που καλλιεργούνται για την παραγωγή χαρτιού.

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις του Ελληνικού Νόμου (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής αδείας του εκδότη κατά οποιοδήποτε τρόπο ή μέσο αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, διανομή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση, παρουσίαση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή (ηλεκτρονική, μηχανική ή άλλη) και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου.

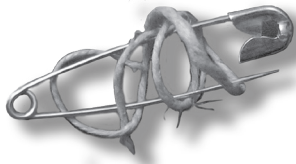

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε.
Έδρα: Τατοΐου 121
144 52 Μεταμόρφωση
Τηλ.: 2102804800
Telefax: 2102819550
www.psichogios.gr
e-mail: info@psichogios.gr

PSYCHOGIOS PUBLICATIONS S.A.
Head office: 121, Tatoioi Str.
144 52 Metamorfossi, Greece
Tel.: 2102804800
Telefax: 2102819550
www.psichogios.gr
e-mail: info@psichogios.gr

Αντώνης Σαμαράκης

Η ΚΟΝΤΡΑ

ΟΛΑ ΤΑ ΕΡΓΑ ΤΟΥ ΙΔΙΟΥ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

Σήμα κινδύνου, 1η έκδοση, 1959, 29η έκδοση, 2010
Το λάθος, 1η έκδοση, 1965, 67η έκδοση, 2013
Εν ονόματι, 1η έκδοση, 1998, 20ή έκδοση, 2014

ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

Ζητείται ελπίς, 1η έκδοση, 1954, 92η έκδοση, 2013
Αρνούμαι, 1η έκδοση, 1961, 38η έκδοση, 2013
Το διαβατήριο, 1η έκδοση, 1973, 26η έκδοση, 2013
Η κόντρα, 1η έκδοση, 1992, 18η έκδοση, 2014

Ποιήματα, 2008

Αυτοβιογραφία 1919-, 1η έκδοση, 1996, 5η έκδοση, 2000

ΒΡΑΒΕΙΑ

Κρατικό Βραβείο Διηγήματος, 1962
Βραβείο Μυθιστορήματος των «12», 1966
Μεγάλο Βραβείο Αστυνομικής Λογοτεχνίας, 1970 (Γαλλία)
Βραβείο Λογοτεχνίας Ευρωπαϊκά, Βρυξέλλες, 1982
Κρατικό Βραβείο Τεχνών και Λογοτεχνίας, 1995 (Γαλλία)
Σε 33 γλώσσες, σε όλο τον κόσμο * 114 ξένες εκδόσεις

*Στην Ελενίτσα μου,
που της οφείλω και το διήγημα αυτό*

«Μόκο, ρε!»

Σίφουνας όρμησε στο γραφείο, μπήγοντας τη φωνή:
«Βόμβα στο Τμήμα!»

Όπότε ο μεν Ξενοφών, που κάτι έψαχνε κείνη την ώρα στην αρχειοθήκη, πάει να κλείσει το συρτάρι και του μαγκώνει ένα ή δύο ή και περισσότερα δάχτυλα και από τον πόνο αρχίζει τα συνηθισμένα του γαμώτο, ο δε Εκμετζόγλου πηδάει στον τοίχο σαν ουραγκοτάγκος και ξεκρεμάει το αυτόματο από τη μόνιμη θέση του πλάι στον επί ξύλου κρεμάμενον Κύριον ημών Ιησούν Χριστόν, ενώ όσον αφορά του λόγου μου, εκεί που έπινα στη ζούλα μια γουλιά από το μπουκαλάκι «Διορθωτικών παροραμάτων γραφομηχανής», μπερδεύομαι με το ξαφνικό και κατεβάζω όλο σχεδόν το φιαλίδιο.

Δεν είναι βέβαια φύλλου πήδημα να εισβάλλει στο γραφείο σαν σίφουνας ο τηλεφωνητής και να μας βομβαρδίζει:
«Βόμβα στο Τμήμα!»

Δεν μπορώ να ξέρω ποια θα ήταν η συνέχεια, αν ο Θεόδωρος Θεοδωρόπουλος, ο τηλεφωνητής δηλαδή, δεν έσπευδε να ξεκαθαρίσει:

«Στο Τμήμα Ιατρικής θέλω να πω, τι σας έπιασε όλους; Τι υστερικά είναι αυτά; Αυτοκτόνησε πριν από λίγο, μεσάνυχτα και κάτι, ο πρόεδρος του Τμήματος Ιατρικής και είναι σαν να έπεσε βόμβα, έτσι δεν το λέμε; Το άκουσα στο τρανζιστοράκι μου, είπε το όνομά του αλλά είχε παράσιτα και δεν το 'πιασα, "Ο πρόεδρος του Τμήματος Ιατρικής του Πανεπιστημίου Αθηνών, καθηγητής τάδε, διά λόγους ευθιξίας μετά τις προχθεσινές αποκαλύψεις στον Τύπο για σκάνδαλο παρανόμων μετεγγραφών φοιτητών", είπε κι άλλα πολλά το ράδιο, τέλος πάντων αυτοκτόνησε με περίστροφο, μια και καλή στον κρόταφο. Α, ναι, είπε ακόμα το ράδιο ότι έβαλε στη ζωή του τελεία και παύλα, μολονότι ο ίδιος προσωπικώς δεν είχε καμία ευθύνη, όπως αποδείχτηκε από τις ανακρίσεις, άλλοι είναι οι ένοχοι, μπήκανε πάλι παράσιτα και δεν άκουσα ποιοι».

Μείναμε και οι τρεις και τον κοιτάζαμε σαν χαζοί, όχι για πολύ, μερικά μόνο δευτερόλεπτα. Γιατί ο εξυπνάκιας ο Θεόδωρος πήγε αμέσως στο ημερολόγιο τοίχου πλάι στο ένα και μοναδικό παράθυρο που βλέπει στην αυλή, τραβάει το φύλλο και βγαίνει η καινούργια μέρα που μόλις είχε ξεκινήσει:

1 ΑΠΡΙΛΙΟΥ 1991
ΜΕΓΑΛΗ ΔΕΥΤΕΡΑ

«Σας την έσκασα! Πρωταπριλιά σήμερα, είπα να σας κάνω πλάκα, λοιπόν. Βιάστηκα μόλις πέρασαν τα μεσάνυχτα μην προλάβει και σας γελάσει άλλος».

Ε, τι του πληρώνεις τώρα; Αν δεν έμπαινε κείνη τη στιγμή ο κύριος διοικητής, θα τον ταράζαμε τον Θεόδωρο στις καρπαζιές. Και τι καρπαζιές, ξεγυρισμένες, άλφα διαλογής, αστυνομικές γαρ, από δύο αστυφύλακες, τον Ξενοφώντα Χατζηπροδρόμου και τον Τριαντάφυλλο Εκμετζόγλου, κι έναν αρχιφύλακα, τον Παναγιώτη Παντελόπουλο του Ιωάννου και της Βασιλικής, τον υποφαινόμενο.

Σε δύο λεπτά, όταν ο κύριος διοικητής απεσύρθη στην τουαλέτα, πήρα τον λόγο εγώ:

«Κύριοι συνάδελφοι, ψυχραιμία! Από μιας απόψεως, ευλόγως την πατήσαμε, διότι, τηλεφωνητής του Αστυνομικού Τμήματος Παλλήνης Αττικής ο περί ου Θεόδωρος και λοιπά, θα μπορούσε να είχε λάβει τηλεφώνημα αγνώστου για τοποθέτηση εντός του Τμήματος βόμβας... από τέτοια χρούσματα στην Ελλάδα καλά πάμε. Εντούτοις, έπρεπε να μυριστούμε ότι μας δουλεύει, γιατί, όπως όλοι γνωρίζουμε, στην Ελλάδα του 1991 μετά Χριστόν, αλλά και στον παρανοϊκό κόσμο μας σήμερα, δεν υπάρχουν πρόεδροι, υπουργοί και άλλοι τέτοιοι “ηγέτες” και “επίσημοι” που να αυτοκτονούν “διά λόγους ευθιξίας”, ούτε καν να παραιτούνται από το πόστο τους. Στην πατρίδα μας, πάνε πια αυτά, είναι παρελθόντων ετών».

Για την ακρίβεια, όλα αυτά τα είπα μεν, αλλά από μέσα μου, τι τα θες, τι τα γυρεύεις, Παναγιώτη μου, και από «καρφιά» στην Ελλάδα καλά πάμε, άρα φύλαγε τα ρούχα σου για να 'χεις τα μισά.

«Μόκο, ρε!»

Τι σου είναι τέλος πάντων αυτή η μυστήρια η ζωή, πώς σε

φέρνει καπάκι καμιά φορά, εκεί που λες αμάν ξελάσπωσα να σου και ξαναβουλιάζεις, αλλά και αντιστρόφως. Κάτι τέτοιο μου προέκυψε και μένα, ενώ από 11 χρόνων άκουγα αστυνομία και έφτυνα στον κόρφο μου, όπου φύγει φύγει, ξορκισμένη να 'ναι με τον απήγανο, κοίτα όμως πώς ήρθανε τα πράγματα και ιδού εγώ, ο Παντελόπουλος Παναγιώτης του Ιωάννου και της Βασιλικής, στέλεχος εν πρώτοις της Ε.Χ., ήτοι Ελληνικής Χωροφυλακής, και μετά ταύτα και μέχρι τούδε της ΕΛ.ΑΣ., ήτοι Ελληνικής Αστυνομίας. Τώρα πια εντάξει, ο γέγονε γέγονε. 12 συναπτά έτη, 5 μήνες και 23 ημέρες ευδόκιμος υπηρεσία, ο φάκελός μου πεντακάθαρος. Αρχιφύλαξ πλέον, «παραγωγικός» που λένε τα επίσημα κιτάπια, λόγω του ότι έβγαλα, και μάλιστα με «λίαν καλώς», τη Σχολή Ενωμοταρχών. Άντε λίγο ακόμα, με τη συμπλήρωση 9 ετών υπηρεσίας πραγματικής, αυτομάτως ονομάζομαι ανθυπαστυνόμος. Ε, ρε, μεγαλεία τότε! Αλλά το μεγαλειωδέστερο μεγαλείο θα συμβεί σε λίγα χρόνια, δηλαδή όχι ακριβώς λίγα, όταν με το καλό –ή με το κακό– συμπληρώσω 24 έτη πραγματικής υπηρεσίας συν 6 μήνες συν μία ημέρα και βγω στη σύνταξη, μειωμένη έστω, όχι θα κάτσω να σκάσω, να πεθαίνω κάθε μέρα για να πάρω πλήρη σύνταξη, τρίχες δηλαδή, κάτι ψωροχιλιαρικάκια η διαφορά – μωρέ, σαν πολλή ψώρα γενικώς έπεσε στην Ελλάδαίτσα μας τώρα τελευταίως! Να φτύσω λοιπόν ακόμα πιο πολύ αίμα, για να δικαιούμαι την περιβόητη πλήρη, και μόλις επιτέλους την εισπράξω, Παναγιωτάκη, άρον τον κράββατόν σου, τον νεκρικό να εξηγουέμεθα, και περιπάτει μέχρι του Τρίτου Νεκροταφείου Αθηνών, και από κει τα ξαναλέμε εν καιρώ. Ε, όχι! Δε σφάξανε, του κερατά! Ομιλώ έτσι, ολίγον ή πολύ απρε-

πώς, συγγνώμη πάντως, αλλά μπάφιασα πια, πώς το λένε, μπά-φια-σα!...

Το πράγμα απαιτεί, βέβαια, εξήγηση, δεν αντιλέγω. Δε θέλει όμως φιλοσοφία, δύο και δύο κάνουν τέσσερα. Μπαίνεις, να πούμε, σ' ένα μαγαζί, στο καφενείο ή στην ταβέρνα, και με την άκρη του ματιού πιάνεις κάτι στραβομουτσουνιάσματα, κάτι σιγοφιθυρίσματα, «Σκάσε και κολύμπα, μπάτσος εν όψει!». Η εκείνα τα άλλα, τα ρομαντικά, τα ειδυλλιακά «Μπάτσοι, γουρούνια, δολοφόνοι», «Οι μπάτσοι πουλάνε την ηρώινη», και άλλα πολλά τέτοια που να σου ανεβάζουν στη διαπασών το ηθικό. Σιγά, ρε παιδιά, μη βαράτε – άλλο θέμα αν βαράμε εμείς. Για έλα εσύ στη θέση μου και βλέπουμε, να σου βάζει ο ανώτερος το πιστόλι στην πλάτη και να σε κουφαίνει: «Τράβα μπροστά και βάρα τους!», και να εννοεί βάρα, με το που σου έδωσαν πιστόλι ή το αθώο-αθώο;- κλομπ, έλα λοιπόν του λόγου σου να δούμε τι θα κάνεις. Γρανάζια είμαστε κι εμείς, γρανάζια μέσα σε γρανάζια.

Μάνα δε με γέννησε και μένα, μάνα δε θα με κλάψει;

Εδώ που τα λέμε, κομμάτι δύσκολο η κυρία Βασιλική, η μανούλα μου, να με κλάψει, μας πρόλαβε, βλέπεις, αυτή και μας έκανε να την κλάψουμε, πικρά πικρότατα, προ τριετίας ήδη.

Πώς να γίνει, άγγελοι δεν είμαστε, είπα εγώ τέτοιο πράγμα; Ή, αν θέλεις, άγγελοι φύλακες του Νόμου είμαστε, όπερ σημαίνει άγγελοι του σκότους τής εν γένει κοινωνίας και της αστυνομίας συνεπώς. Ας μη λέμε όμως πολλά πολλά. Πάει μακριά η βαλίτσα. Προς το παρόν, δυο λόγια μόνο, με βαράνε και μένα, βαράω λοιπόν κι εγώ, και πάει λέγοντας. 38 χρονών είμαι σήμερα, νέος άνθρωπος, να ζήσω θέλω κι εγώ,

γυναίκα έχω κι εγώ, Κούλα η σύζυγος, Κυριακούλα δηλαδή, μείον 50 τοις εκατό λιτότητα, σαν καραμπίνα με κομμένη την κάννη – τι στο διάολο κόμπλεξ είναι και τούτο, ό,τι και να σκεφτώ το συνδέω με όπλα, δεν πάμε καλά μού φαίνονται. Εν πάση περιπτώσει, 5 χρονών ο γιος μου ο Περικλής, η κορούλα μας η Μυρσίνη τον προσεχή Ιούνιο στις 15 γίνεται 2 ετών, στο σπιτάκι μας θέλω να γυρίζω κι εγώ κάθε νύχτα μετά το πέρας της υπηρεσίας, να γυρίζω καθέτως και όχι οριζοντίως, να γυρίζω ζωντανός, πώς το λένε. Και να είσαι με έναν ψωρομισθό, τρεις κι εξήντα, και να σε θέλουν από πάνω αυστηρώς του καθήκοντος, αδέκαστο, αδιάφθορο, Ροβεσπιέρο να πούμε. Εγώ πάντως δε βλέπω την ώρα και τη στιγμή να βγω στη σύνταξη, να πάω να την αράξω στο χωριό μου, στο Παράλιο Άστρος Κυνουρίας, να κάθομαι εκεί και να ψαρεύω με τις ώρες, αυτό είναι το χόμπι μου, πετρώφαρα και χταποδάκια να ψαρεύω, άντε και καμιά γόπα, όχι να ψαρεύω υπόπτους, και μάλιστα τους «συνήθεις υπόπτους».

Αλλά εκείνο το «Μόκο, ρε!» των έντεκά μου χρόνων έχει σταμπαριστεί μέσα μου και δε φεύγει με τίποτα, έτσι γίνεται πάντα στην ψυχή του παιδιού όταν τη συνεπαίρνει δυνατή χαρά, αλλά προπάντων όταν, όπως σ' εμένα, του ανοίξουν με τα νύχια μια βαθιά πληγή. Τότε λοιπόν μου έμπηξε τα νύχια, τα δυο δάχτυλα του δεξιού του χεριού μου έμπηξε στο στομάχι και, Χριστέ μου – Παναγιά μου, τι πόνος αβάσταχτος ήταν αυτός, μου έμπηξε κείνος ο μαυροτσούκαλος ο χοντρέλας ο υπαστυνόμος και αμέσως μου κολλάει στο πρόσωπό μου το βλογοικομημένο μούτρο του και μου τσιτώνει μπρος στα μάτια μου τον δείκτη του δεξιού του χεριού και μου γρυλίζει:

«Μόκο, ρε!»

Καλοκαίρι ήταν, Ιούνιος νομίζω, δεν είμαι και σίγουρος, μπορεί και Ιούλιος ή Αύγουστος, μεσημέρι, δύο, δυόμισι η ώρα, εγώ 11 χρονών παιδάκι και δυο τρεις άλλοι μεγαλύτεροι μπροστά στον Σταθμό Λαρίσης περιμέναμε μες στον ήλιο. Τι περιμέναμε; Ένας κάποιος υπουργός θα 'ρχότανε από την Ευρώπη, άλλης χώρας υπουργός, κι εμείς το είχαμε ακουστά και πήγαμε να κάνουμε χάζι. Μια χούφτα ανθρωπάκηδες είμαστε, ούτε τρομοκράτες ούτε τίποτα, αθώοι είμαστε και μας έψηνε κι ο ήλιος. Από αστυνομία εννοείται άλλο τίποτα. Και να σου μια στιγμή ο κύριος επικεφαλής, ο υπαστυνόμος, έρχεται ξαφνικά σ' εμένα και με το άγριο με σπρώχνει, «Κάνε πίσω, ρε!», μα αυτό είναι τρελό, η μεγάλη πλατεία άδεια εκτός από μας τους πέντε, βάλε έξι, χαζο-θεατές και τους αστυνομικούς, ο εν λόγω υπουργός δεν είχε ακόμα φανεί στον ορίζοντα, δηλαδή εγώ ο μπόμπιρας ήμουν ο «δημόσιος κίνδυνος»; Κάνω μια κίνηση διαμαρτυρίας και τότε, «Πίσω λέω!», ουρλιάζει και, καθώς στεκόμουν ανύποπτος με το αθλητικό μου φανελάκι και είχα, θυμάμαι, και μια τρύπα δεξιά στο πλευρό, μου μπήγει ο τύπος στο στομάχι με φοβερή δύναμη τα δυο δάχτυλα κι εγώ σφαδάζω από τον πόνο και πάω κάτι να πω, όχι και να λουφάξω δηλαδή, και οπότε προσγειώνει το μούτρο του στο πρόσωπό μου, να και το δάχτυλό του, ο δείκτης του δεξιού του χεριού κολλητά στο στόμα του και μου πετάει: «Μόκο, ρε!».

Αυτό το κρίσιμο για μένα συμβάν δεν το έχω καταχωρίσει με γράμματα στο Βιβλίο Αδικημάτων και Συμβάντων της ζωής μου, γράφτηκε όμως στην ψυχή μου για παντοτινά. Ούτε ν' ακούσω για αστυνομία. Καλά, θα με ρωτήσει κα-

νείς, και από αστυνομία μεριά πώς και βρέθηκες; Ας όφεται η ανεργία! Τελειώνοντας το εξατάξιο Γυμνάσιο, έδωσα εξετάσεις για τη Νομική, δεν πέτυχα. Έδωσα δεύτερη χρονιά, αποτέλεσμα το ίδιο. Φτώχεια στην οικογένεια, ορφανός από πατέρα εδώ και τέσσερα χρόνια, έξι παιδιά είχε προλάβει να ενσωματώσει στον πληθυσμό της Ελλάδας ο αείμνηστος Ιωάννης, της έβγαине το λάδι τής επίσης αείμνηστης τώρα πια κυρίας Βασιλικής ν' αναστήσει τέσσερα κορίτσια και δυο αγόρια, έπρεπε εγώ, ο μεγάλος γιος, πάση θυσία να βρω δουλειά. Έπιασα στην αρχή διάφορες παλιο-δουλειές, του ποδαριού που λένε, για πενταροδεκάρες όλη η φασαρία. Ύστερα έδωσα για τελωνοφύλαξ, πέτυχα αλλά δεν προσελήφθη, κάποιος κόλπο έγινε με βουλευτές και άλλα πολιτικά μέσα που είχαν άλλοι αποτυχόντες μεν διορισθέντες δε, κι εγώ εισέπραξα δέκα μούντζες. Ε, ρε, κλάμα που έριξα! Και με το κλάμα τι βγήκε; Μηδέν εις το πηλίκον.

Μυαλό δεν έβαλα με τους διαγωνισμούς του Δημοσίου για μια θεσούλα σε γραφείο, έδωσα και για δικαστικός γραφεύς, τρικλοποδιά μάς βάλανε κι εδώ, δεν ήμουν μόνο εγώ ο «τυχερός», ήταν και καμιά δεκαριά άλλοι, βλέπεις εμείς δεν είμαστε από «τζάκι» να διαθέτουμε ψήφους και υψηλές γνωριμίες, αλλά πού να πεις τον πόνο σου! Το λοιπόν, είδα κι απόειδα, μια ζωή άφραγκος, ούτε γιατσιγάρα δεν είχα, ένα καλό πρωί ο ξάδερφός μου ο Νώντας μου λέει το και το, άκουσα, λέει, παίρνουνε για χωροφυλάκους, είπα μέσα μου, Παναγιώτη, όρμα και άσε τα μου και τα σου. Στα 26 ήμουν όταν μπήκα στη Σχολή Χωροφυλακής, ύστερα Σχολή Ενωμοταρχών, παραύστερα και μέχρι σήμερα αρχιφύλαξ, «παραγωγικός» και με τη βούλα, το ξαναείπα, νομίζω, αυτό, ε, και;

ΕΛΕΥΘΕΡΟΤΥΠΙΑ

ΤΡΙΤΗ
2 ΑΠΡΙΛΙΟΥ
1991

Ανατ.: 6.10'
Δύση: 6.49'
Σελήνη 17 ημερών

Μεγ. Τρίτη, Των Δέκα
Παρθένων, Τίτου
οσίου, Θεοδώρας
μάρτ., Αιδεσίου

ΑΝΘΡΩΠΙΝΑ

ΔΡΑΜΑ

Η ευαισθησία κρεμάστηκε στην κληματαριά

Όταν το μέλλον χρειάζεται ένα μάτσο χιλιάρικα για να κάνει ευτυχισμένο ένα 19χρονο κορίτσι, όλα φαίνονται εύκολα για τους «τακτοποιημένους» αυτού του κόσμου.

Όταν όμως οι οικονομίες είναι απόμακρο όνειρο και το γεμάτο πορτοφόλι πόθος άπιστος, τότε το τέλμα μπορεί να αγγίξει την άκρη της ζωής.

Στη βάση μιας κληματαριάς προτίμησε να σβήσει η 19χρονη Ιουλιέτα Μότσιου, παρά να πει ότι έχασε τα 80 χιλιάρικα που της έδωσε ο αρραβωνιαστικός της για να κάνει κάποια αγορά. Βρέθηκε κρεμασμένη χθες το πρωί. Οδός Ανακρέοντος, αριθμός 2 στο Γαργηττό του Γέρακα.

Λίγα χιλιόμετρα από την πρωτεύουσα της Ελλάδας, διαδραματίστηκε η τραγική αυτή ιστορία. Η Ιουλιέτα είναι Αλβανή υπήκοος και ετοιμαζόταν να παντρευτεί. Ατομο ευαίσθητο, εύκολα την έπαιρναν τα κλάματα, είπαν κάποιοι που τη γνώριζαν. Ο αρραβωνιαστικός της της είχε δώσει 80 χιλιάδες για να κάνει μια αγορά. Εκείνη όμως τα έχασε. Δεν μπορούσε να το αντέξει, ίσως φοβόταν να το πει. Και το πήρε απόφαση. Πέρασε μια θηλειά στο λαιμό της και έδωσε τέρμα στην αγωγία της.

ΚΩΣΤΑΣ ΚΥΡΙΑΚΟΠΟΥΛΟΣ

Εφλιάς
σεις π
τηματ
στα π
τη φά
Παιδε
«Υ
που
του
πόπ
ντέι
επί
γοι
μεν
ψς
ντ
.
μι
λό
φι
θε
σι
μι

Και τι δε θα 'δυνα να περάσει στο ντούκου αυτή η ιστορία, να μην πάρει καμιά δημοσιότητα, ούτε οι δημοσιογράφοι να το μυριστούν ούτε στο Βιβλίο Αδικημάτων και Συμβάντων να προβώ σε σχετική εγγραφή. Έλα όμως που ήμουν αξιωματικός υπηρεσίας τη νύχτα 31 Μαρτίου προς 1 Απριλίου, 22.00-06.00 της Μεγάλης Δευτέρας 1 Απριλίου ήταν, και δεν μπορούσα να πράξω αλλιώς, αφού εγώ αυτοπροσώπως ειδοποιήθηκα ένα μισάωρο πριν λήξει η βάρδια μου, εκεί που έλεγα πότε επιτέλους να την κοπανήσω για το σπίτι να ρίξω κάναν υπνάκο, με ειδοποίησαν λοιπόν για τη δραπέτευση της Ιουλιέτας από τη ζωή και σπεύδω επί τόπου και για πρώτη φορά αντικρίζω το προσωπάκι της, μισοπαγωμένο.

Επιστρέφοντας στο Τμήμα κατά τις 9.30, παρέμεινα ως το μεσημέρι σχεδόν, για να τακτοποιήσω την προβλεπόμενη διαδικασία, εκτελούσα και χρέη ανακριτικού υπαλλήλου, οπότε ο πρότερον προβλεπόμενος υπνάκος πήρε μετάθεση για άλλοτε.

Αν δεν ξετρώπωναν το ζήτημα οι αστυνομικοί συντάκτες, θα πέραγα ξώφαλτσα η δραπέτευσή της. Θα ήταν γνωστή μόνο σε τρεις, τέσσερις, βάλε δέκα ανθρώπους. Εκτός από τον Θωμά τον αρραβωνιαστικό της και τους γειτόνους, θα το γνωρίζαμε εμείς οι λίγοι του Αστυνομικού Τμήματος Παλλήνης, οι οποίοι και επελήφθημεν της υποθέσεως – έτσι στην καθαρεύουσα τα γράφαμε τότε στη χωροφυλακή και το κουσούρι πότε πότε με γαργαλάει. Ενήμεροι θα ήμαστε μόνο οι ως άνω και βέβαια ο ιατροδικαστής. Α, ναι, και το ψυχρό, ουδέτερο Βιβλίο Αδικημάτων και Συμβάντων. Αλλά και διαβιβάζουμε στη Διεύθυνση Αστυνομίας Ανατολικής Αττικής πλήρες αντίγραφο από τις εγγραφές στο Βιβλίο για τα

διαδραματιζόμενα καθημερινώς στην περιοχή αρμοδιότητάς μας. Στη Διεύθυνση όλο και συχνάζουν δημοσιογράφοι, ή τηλεφωνούν να μαθαίνουν τι νεότερα, ή ακόμη είναι κάτι ανώτεροι που οι ίδιοι διοχετεύουν στις εφημερίδες όσα θεωρούν «λαβράκια», ή τα δίνουν σε ορισμένους μόνο συντάκτες της προτίμησής τους για να τα 'χουν καλά με τον Τύπο, πού ξέρεις καμιά φορά τι μπορεί να μας προκύψει.

Μια στιγμή, να βάλουμε τα πράγματα κατά χρονολογική σειρά, χρήσιμο είναι. Λοιπόν, 1 Απριλίου, πρώτες πρωινές ώρες της Μεγάλης Δευτέρας 1 Απριλίου, άγνωστο πότε ακριβώς, περασμένα πάντως μεσάνυχτα Κυριακή προς Δευτέρα, αυτό είναι διασταυρωμένο, η Ιουλιέτα δραπετεύει από τον κόσμο μας. 2 Απριλίου, Μεγάλη Τρίτη, απομεσήμερο στην Παλλήνη εγώ, στο ταβερνάκι του Βαγγέλη, εκεί που τσιμπάω κάτι νηστίσιμα και βέβαια έχω και το άλλο, τη ρετσίνα μου, αμ' πώς, σηκώνομαι, παίρνω από το τεζάκι τις εφημερίδες του μαγαζιού, η μια αθλητική, οι άλλες δύο όχι, ρίχνω μια ματιά, χάος! Προβλήματα οικονομικά, προβλήματα κοινωνικά, ακρίβεια, νέο άλμα του πληθωρισμού, νέες αυξήσεις στα τιμολόγια ΔΕΗ, ΟΤΕ, στο νερό και τα ρέστα, αλλά και νέοι φόροι, νέο πετρέλαιο μόλυβε τον Σαρωνικό από άγνωστο εγκληματικό τάνκερ, απεργίες, στάσεις εργασίας σε λεωφορεία και τρόλεϊ, τα συνήθη πλέον τρομοκρατικά, εν τω μεταξύ καλπάζει η ανεργία και προπάντων των νέων, σκάνδαλα οικονομικά επί σκανδάλων, σκάνδαλα με χοντρές μίζες, να και οι δάσκαλοι και οι καθηγητές σε απεργιακή κινητικότητα, να και το Κυπριακό σε –μαύρη!– κινητικότητα, μια γενική

παράλυση, μια γενική κόπωση στον κοσμάκη, μια ύπουλη κουφόβραση, με μια λέξη: αηδία... Ελλάδα, αχ! Ελλάδα που 'δειχνες πως θα γινόσουν άλλη...

Α, να και άλλα ρεπορτάζ για το σκάνδαλο των μετεγγραφών στο Τμήμα Ιατρικής, που έδωσε λαβή και στον εξυπνάκια τον Θεόδωρο να μας κάνει την πρωταπριλιάτικη φάρσα. Σήμερα έχουν λεπτομέρειες, δημοσιεύουν τα μαγνητοφωνημένα πρακτικά της αμαρτωλής γενικής συνέλευσης της Ιατρικής Σχολής, βρε, τι γίνεται εδώ!

Λέω να κάνω κουράγιο, να ρίξω ακόμα μια ματιά. Οπότε, πώς και μου ξέφυγε πρωτύτερα, στην «Ελευθεροτυπία» βλέπω την είδηση για την Ιουλιέτα. Εγώ με πληροφορίες στον Τύπο δεν έδωσα, από αλλού το έμαθαν, μπράβο πάντως σ' αυτόν που έγραψε το κομμάτι, ωραίο είναι, με συγκίνηση και με τρυφερότητα αλλά και με βαθύτερο νόημα. Ποιος να 'ναι άραγε, πολύ θα ήθελα να τον γνωρίσω από κοντά, να του κάνω μια «εξακρίβωση στοιχείων»... Δεν τα παρατάς τα κόλπα, Παναγιώτη, πας να του κόψεις τα ήπατα του ανθρώπου;

Από τις 2 Απριλίου πάμε τώρα στις 30 του μηνός, Τρίτη και πάλι, δηλαδή σήμερα, δηλαδή λήγει σήμερα η προθεσμία που πρέπει ανυπερεθέτως να υποβάλω την έγγραφη απολογία μου. Γιατί, άκουσον άκουσον, με κάλεσαν σε απολογία επειδή στο Βιβλίο Αδικημάτων και Συμβάντων «εξετράπη» σε προσωπικές κρίσεις. Ταράζομαι που το σκέφτομαι, νιώθω να μου ανεβαίνει η πίεση, στο Τμήμα είμαι, για να καλμάρω λίγο καταφεύγω στο σπασιαλιτέ φάρμακό μου το οποίο εμπεριέχεται στο φιαλίδιο με την ετικέτα «Διορθωτικό παροραμάτων γραφομηχανής», το ξεβουλώνω και ενισχύομαι ψυχικώς με τρεις, τέσσερις γουλιές ουσικάκι.

Που λες, Ιουλιέτα, δεν ξέρω πώς να σου το πω, να, αν δε σ' έλεγαν Ιουλιέτα, αν δεν είχες αυτό το όνομα, άκου Ιουλιέτα! εσύ το φουκαριάριχο το Ελληνάκι, το προσφυγάκι από τη Βόρειο Ήπειρο, αν σ' έλεγαν αλλιώς, αν είχες άλλο συνηθισμένο όνομα, ίσως, δεν ξέρω σου λέω, μπορεί να μη μου σπάραζες την καρδιά έτσι όπως μου την εσπάραξες. Και όταν αργότερα στο Τμήμα κάθισα να γράψω για σένα στο Βιβλίο Αδικημάτων και Συμβάντων, ένιωθα μέσα μου, πώς να σ' το πω, εν βρασμό ψυχικής ορμής ένιωθα, εν πλήρει συγχύσει. Φορτισμένος λοιπόν ψυχικά –κάπου το διάβασα τούτο, κουλτουριάριχο μου φαίνεται, δε βαριέσαι–, φορτισμένος καθώς ήμουν, ξέσπασα στην εγγραφή για σένα, «εξετράπη» όπως γράφει και η κλήση που έχω λάβει από τον κύριο Διευθυντή της Διευθύνσεως Αστυνομίας Ανατολικής Αττικής να απολογηθώ εγγράφως μέχρι και της 30ής Απριλίου ε.έ.: «διότι εις εγγραφήν την οποίαν διενεργήσατε εις το Βιβλίο Αδικημάτων και Συμβάντων ανεγράψατε, κατά παράβασιν των διατάξεων της υπ' αριθμ. 1/85 Κανονιστικής Διαταγής εν συνδυασμό με τας διατάξεις του άρθρου 3 § 41 του ΠΔ 96/86, κρίσιν προσωπικήν και σχόλιον, ήτοι επί λέξει: "...Ιουλιέτα Μότσιου, ετών 19, καταγωγής ελληνικής εκ Βορείου Ηπείρου, Αλβανή υπήκοος, αγνώστων λοιπών στοιχείων αλλά εγνωσμένης ευαισθησίας, εγνωσμένου αισθηματός ευθύνης, εγνωσμένου επιτέλους φιλότιμου, ήτοι εγνωσμένως εκοσμίετο με τις αρετές εκείνες τις πνευματικές και με τις ηθικές εκείνες αξίες ακριβώς οι οποίες στην Ελλάδα του 1991 είναι μεν απολύτως ουσιώδεις για την ίδια την ψυχή του λαού και του έθνους μας, αλλά δυστυχώς, πολύ δυστυχώς, διατελούν σήμερα εν ανεπαρκεία ή μάλλον εν πλή-

ρει ελλείπει (συγγνώμη διά την ανοίκειον χρήση όρων του ισχύοντος Αγορανομικού Κώδικος, αλλά διά να είμαι κατανοητός παρά των Ανωτέρων Κλιμακίων), και μάλιστα διά την όντως τραγικήν ταύτην κατάστασιν και κατάπτωσιν ακεραϊαν την ευθύνην φέρουν και ένοχοι είναι εκείνοι οι οποίοι φύσει και θέσει έχουν ταχθεί θεσμοφύλακες και υπερασπιστάι των αρετών και αξιών αυτών, ήτοι συλλήβδην η πολιτική, η εκκλησιαστική και η (λεγομένη) πνευματική ηγεσία της Ελλάδας μας”. Και τούτων ούτως εχόντων, καλούμεν υμάς εις έγγραφον απολογίαν...».

Που λες, Ιουλιέτα, την Πέμπτη που μας πέρασε, όταν έλαβα τον «επί αποδείξει» φάκελο από τη Διεύθυνση Αστυνομίας Ανατολικής Αττικής, και αντί για κλήση σε απολογία έλεγα τι άραγε ευχάριστο θα βρω εδώ μέσα, όταν είδα τον κεραυνό που περιείχε, πρώτη μου σκέψη, πρώτη μου ψυχική αναταραχή ήταν, από ντροπή για ένα τέτοιο έγγραφο, να ξηλώσω τις επωμίδες μου, να ξεκολλήσω τον αριθμό μου στη στολή μου, τα διακριτικά μου, έτσι όπως μας υποχρεώνουν να κάνουμε όταν κατεβαίνουμε σε διαδηλώσεις και απεργίες και, το θέλουμε δεν το θέλουμε, μεταχειριζόμεθα ολίγον κλομπς και άλλα σχετικά. Το δεύτερο που μου συνέβη, Ιουλιέτα, δηλαδή που μου συμβαίνει ακριβώς τώρα που σου μιλώ, είναι ότι, καθώς βαδίζω πέρα δώθε στο γραφείο μου αναστατωμένος, μόνος μου είμαι, οι άλλοι λείπουν, ενώ πάνω στο γραφείο μου με περιμένει η λευκή κόλα για να γράψω την απολογία μου, πέφτει λοιπόν το μάτι μου στην πινακίδα στον τοίχο, τη γνωστή σε όλα τα αστυνομικά καταστήματα:

ΜΗΔΕΝΙ ΔΙΚΗΝ ΔΙΚΑΣΗΣ
ΠΡΙΝ ΑΜΦΟΙΝ
ΜΥΘΟΝ ΑΚΟΥΣΗΣ

Ναι, κύριε Διευθυντά της Διευθύνσεως Αστυνομίας Ανατολικής Αττικής, πριν αποφασίσετε για τα περαιτέρω, οφείλετε να μας ακούσετε και τους δύο, δηλαδή και τον αρχιφύλακα Παντελόπουλο Παναγιώτη του Ιωάννου και της Βασιλικής, ετών 38, αλλά και τον δεύτερο, επίσης παρόντα εδώ, Παναγιώτη των 11 χρονών, που κατά κάποιον τρόπο επιζεί πάντα μέσα μου. Ο πρώτος από τους δύο γνωρίζω ότι θα απολογηθεί εδώ και τώρα εγγράφως και ευσεβάστως δυστυχώς –το «δυστυχώς» πάει στο «ευσεβάστως»– γιατί πρώτη φορά στην ευδόκιμον υπηρεσία του υπέπεσε ή μάλλον «εξετράπη», κατά τη δική σας έκφραση, σε πειθαρχικό παράπτωμα. Όσον αφορά τον δεύτερο Παναγιώτη, αυτόν των 11 χρονών, δε θα τολμήσει βέβαια να αρθρώσει λέξη ενώπιόν σας, κύριε Διευθυντά.

Που λες, Ιουλιέτα, έχω εδώ την κλήση προς απολογία και λέω ανάθεμα που δεν έμαθα περισσότερα γράμματα, ας άνοιγα και κανένα βιβλίο εκτός από τα σταυρόλεξα και τα αστυνομικά «εγχειρίδια», θα μπορούσα να κάτσω να γράψω τα δικά μας, Ιουλιέτα, όλα αυτά που σκέφτομαι και αισθάνομαι για σένα και που δεν τα έγραφα στο Βιβλίο Αδικημάτων και Συμβάντων. Θα το έλεγα «διήγημα», ωσάν η ιστορία μας να διαδραματίστηκε ανάμεσα σε δυο άλλους. Αλλά κατά βάθος θα ήταν ένα γράμμα που θα σου έγραφα να σου πω κι εγώ τον πόνο μου, Ιουλιέτα. Ύστερα... ύστερα τι; Να... θα το πήγαινα στην «Ελευθεροτυπία» να τους πα-

ρακαλέσω να το δουν και αν τους λείει κάτι, αν η καθημερινή συναναστροφή τους μ' αυτήν την τόσο σκληρή, απάνθρωπη επικαιρότητα δεν τους έχει ψυχικά στομώσει, αν μπορούν ακόμη να νιώθουν συγκίνηση με το φαινομενικά ασήμαντο, θα τους παρακαλούσα να το δημοσιεύσουν. Έτσι, ως μνημόσυνο για σένα, Ιουλιέτα, για τα σαράντα σου, Ιουλιέτα, που είναι την Παρασκευή 10 Μαΐου... ε, ας το βάλουν και μια, δυο μέρες πριν ή μετά.

Τι άλλο να σου πω τώρα, Ιουλιέτα; Είναι πάρα πολλά που έχω να σου πω, αλλά βιάζομαι, πνίγομαι, πρέπει να γράψω την απολογία μου, γιατί... «εξετραπήν». Θα τη γράψω με το χέρι, δε θέλω την ψυχρή γραφομηχανή. Δεν ξέρω τι θα γράψω για να απολογηθώ, τι να γράψω;

Να σου πω μόνο ότι αυτό που εσύ έκανες δεν ήταν μόνο «συμβά», όχι, ήταν και «αδίκημα». Γιατί τόλμησες να υψωθείς εκεί που δεν τολμούμε όλοι εμείς: πήγες εναντίον του ρεύματος. Ενώ εμείς... α, εμείς, με εξαίρεση τα παιδιά, τους νέους, τηρούμε ευλαβώς το «Μόκο, ρε!», εθνικό σλόγκαν έχουμε πια το «Μόκο, ρε!».

Την Πρωταπριλιά εφέτος στην Ελλάδα, ημέρα που λέμε ακόμα πιο πολλά φέματα από τις άλλες μέρες του χρόνου, εσύ, Ιουλιέτα, είπες τη δική σου αλήθεια και την έκανες πράξη, με τον θάνατό σου πράξη ζωής έκανες την αλήθεια.

Να σου πω κι ένα τελευταίο. Στην αυλή που ήσουν, στο χώμα κάτω, και πάνω σου και γύρω σου φύλλα δέντρων και κάτι λουλούδια και να βρέχει, να βρέχει, οι άλλοι κοίταζαν αλλού τη στιγμή που έσκυφα και σου σφάλισα μαλακά μαλακά, τρυφερά, τα ματάκια σου. Τόσες μέρες λοιπόν έχουν από τότε περάσει και δεν μπορώ ακόμα να πω στον

εαυτό μου αν το έκανα αυτό γιατί δεν άντεχα άλλο πια τα μάτια σου έτσι ολάνοιχτα που ήταν ή γιατί δεν ήθελα, Ιουλιέτα, να βλέπεις άλλο πια εσύ αυτόν εδώ τον κόσμο τον δικό μας, που «εξετράπη» τελεσίδικα φοβάμαι, θανάσιμα φοβάμαι «εξετράπη».

Και άλλα πολλά έχω να σου πω, αλλά να που αυτήν τη στιγμή φωτίστηκα τι να γράψω στην απολογία μου, Ιουλιέτα μου:

Από: Αρχιφύλαξ Παντελόπουλος Παναγιώτης του Ιωάννου και της Βασιλικής

Προς: τον κύριον Διευθυντήν της Διευθύνσεως Αστυνομίας Ανατολικής Αττικής

Απολογία

Επί υμετέρας Διαταγής-Κλήσεως προς απολογία, λαμβάνω την τιμήν απολογούμενος ευσεβάστως να απευθύνω υμίν τα κάτωθι:

Μόκο, ρε!!!

Έχουν πολλές μορφές τα οδοφράγματα· δεν είναι μόνο μπάζα, κάδοι καμένοι, σπασμένα μάρμαρα ή αναποδογυρισμένα τροχοφόρα. Τα πιο ωραία οδοφράγματα, τα πιο ισχυρά, και τα πιο ανθεκτικά, θα τα βρούμε φτιαγμένα από βιβλία.

Ένα τέτοιο οδόφραγμα είναι *Η κόντρα* του Σαμαράκη, ένα χάρτινο ανάχωμα, ή ένα αντάρτικο ερωτικό, ικανό να εγγράψει στις σελίδες του εκείνη την ανήκουστη φωνή όλων όσοι δεν είχαν ή δε βρήκαν ποτέ τη φωνή τους, των μικρών, και των απλών, και, τελικά, των ανθρώπινων ανθρώπων.

Κόντρα στον όλεθρο, κόντρα στην εξόντωση του ανθρώπινου γένους, κόντρα στην καταπίεση της εξουσίας, κόντρα στον ολοκληρωτισμό και στα καθεστώτα και στα όργανά του, κόντρα στο κουρέλιασμα της ευαισθησίας και κόντρα, βεβαίως, στον έσχατο εχθρό μας· κόντρα στον θάνατο.

Με αυτές τις αριστουργηματικές, βαθιά ανθρώπινες, και απείριπτα συναρπαστικές ιστορίες, ο Αντώνης Σαμαράκης προσθέτει άλλο ένα βέλος στη φαρέτρα, άλλο ένα εξάρτημα στον αμύχανο μηχανισμό της επανάστασης, και άλλο ένα ανθεκτικό υλικό στο οδόφραγμα που συνιστά ολόκληρο το έργο του.

Η κόντρα αποτελεί ένα υπαρξιακό οδόφραγμα εναντίον της εξαθλίωσης και της μιζέριας, και εφόσον είναι έτσι, χρειάζεται να το διαβάσουμε μαχητικά, αναλαμβάνοντας την ευθύνη που θέλει την ανάγνωση να είναι ήδη μια πράξη δημιουργίας.

Εκδόσεις ΨΥΧΟΓΙΟΣ

www.psychogios.gr

ISBN 978-618-01-0626-8

ΚΩΔ. ΜΗΧ/ΣΗΣ: 15057

Ε Σ Ε Ι Σ Κ Ι Ε Μ Ε Ι Σ Π Α Ν Τ Α Σ ' Ε Π Α Φ Η